

Verhalen over seksuele grensoverschrijding

Brief 1

Lieve Mariska,

Ik moet iets aan je kwijt, maar durf het bijna niet te vertellen. Ik voel me heel schuldig. Gisteravond belde Anna, mijn buurmeisje en vroeg of ik met haar mee wilde naar buiten. Het was nog lekker weer en we hadden al gegeten thuis dus ik ging snel nog even naar boven om mijn mascara op te doen, want er zijn meestal jongens op het plein en ik wil er dan wel leuk uit zien. We zijn naar de speeltuin aan de overkant van het plein gegaan en daar waren een paar jongens uit de buurt die op ons af kwamen. Ze waren een paar jaar ouder. In het begin was het wel leuk. De jongens zagen er heel cool uit en waren ook wel aardig. Ik vond het best spannend met ze. Anna werd door haar moeder op haar mobiel gebeld en moest thuiskomen. Ik bleef alleen met die jongens achter en bedacht dat ik vergeten was mijn mobiel mee te nemen. Ik wilde eigenlijk ook weggaan, maar vond het ook wel leuk en spannend om te blijven. Vooral één jongen vond ik erg leuk. Ik denk dat hij mij ook leuk vond.

Op een gegeven moment gingen zijn vrienden ook weg en bleef ik alleen met die jongen achter. Je begrijpt dat het zweet me uitbrak. Ik voelde ook helemaal hartkloppingen. Hij ging heel erg om mij heen hangen en vroeg me om te gaan zitten op een bankje. Hij gaf me allemaal complimentjes over hoe lekker ik rook, dat ik zulk mooi haar had enzo. We hebben toen op een bankje een tijdje zitten praten. Dat was best gezellig maar op een gegeven moment sloeg hij een arm om me heen en begon me te zoenen. Ik heb hem toen ook een zoen gegeven. Daarna ging hij verder en raakte mijn borsten aan. Ik schrok enorm en wist niet wat ik moest doen. Ik duwde zijn hand weg maar hij zei: "Dat wil je toch?" Ik durfde niet te zeggen dat ik dat helemaal niet wilde en ben toen heel hard weggerend, naar huis! Hij zal me wel heel stom vinden, maar nu weet ik niet wat ik moet doen. Ik durf het niet aan mijn ouders te vertellen, en ik ben bang om die jongen weer tegen te komen.

Groetjes,
je vriendin Sandra

Brief 2

Lieve Mariska,

Het is alweer een tijdje geleden dat ik je heb geschreven. Dank je voor je lieve kaart voor mijn elfde verjaardag. Ik wil je iets vertellen wat ik nog aan niemand heb verteld. Ik schaam me ervoor, maar ik weet dat jij me niet zult uitlachen.

Je weet dat ik een buurjongen heb, Peter. Hij is een beetje raar, maar ook wel aardig. Hij speelde wel eens met ons mee als we buiten speelden. Maar sinds hij 15 is vindt hij ons zeker te kinderachtig, want hij speelt haast nooit meer buiten. Hij heeft een computer op zijn kamer en daar zit hij altijd spelletjes op te spelen. Hij heeft onwijs veel spelletjes. Samen met mijn broertje ga ik soms bij hem op de computer spelen. Mijn moeder vindt dat wel handig, want dan kan zij langer op haar werk blijven. Nu heeft ze afgesproken met de buurvrouw dat wij twee keer in de week na school meteen naar Peter gaan en daar blijven tot mijn moeder thuiskomt van haar werk.

Eerst vond ik het nog wel leuk, maar nu niet meer. Soms gaat Peter zo dicht naast me zitten achter de computer. Dan wrijft hij over mijn been, helemaal naar boven of hij gaat achter me staan en hangt dan over mijn schouders heen om iets op de computer voor te doen. Hij komt dan ook altijd even aan mijn borsten. Ik vind dat heel vervelend en eigenlijk wil ik ook niet meer in zijn buurt komen maar elke keer heeft hij wel weer een smoesje en durf ik niet te zeggen dat ik het niet wil.

Nu gebeurde er de laatste keer iets wat ik nog veel vervelender vond. Nee, hij zat niet aan me. Hij zei dat hij een nieuw spelletje had op de computer. Ik moest het echt zien, zei hij. Hij had mijn broertje al naar buiten gestuurd om te spelen, dat doet hij namelijk altijd. Hij ging weer dicht naast me zitten en zette de computer aan. In plaats van een spelletje kwam er een of ander raar filmpje met blote mensen op het scherm. Ik vroeg nog wanneer dat spelletje kwam, maar volgens hem was dat het spelletje. Ik mocht ook niet weglopen van hem, ik moest blijven kijken. Ik werd er helemaal misselijk van, zulke vieze dingen kreeg ik te zien. Ik durf er niet meer aan te denken. Ik moest huilen daarna, maar hij zei dat ik hier nooit over mocht vertellen. Ik durf het ook niet tegen mijn moeder te zeggen, want de buurvrouw, Peters moeder, is ook nog eens haar vriendin. Het is nu vakantie, maar straks als de vakantie voorbij is moet ik weer twee keer in de week naar hem toe. Wat moet ik doen? Ik ben wanhopig. Schrijf je me gauw terug?

Groetjes,
je vriendin Sandra